

Нищо повече

АННА ТОД

Превод от английски език
Ангелина Александрова

Уо

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Nothing More*

Copyright © 2016 by Anna Todd

All rights reserved.

Превод Ангелина Александрова

© Егмонт България, 2020

Редактор Надя Калъчева

Коректор Ина Тодорова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2020

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-2381-3

глава

Първа

Животът ми е твърде прост. Нищо не го усложнява кой знае колко. Аз, както се знае, съм щастлив човек.

Първите мисли, които минават през ума ми всеки ден, са три:

Тук е по-малко нагъчкано, отколкото си мислех.

Надявам се Теса днес да не е на работа, за да можем да се мотаем заедно.

Мама ми липсва.

Да, аз съм второкурсник в Нюйоркския университет, но майка ми е един от най-добрите ми приятели.

Моят дом ми липсва много. Присъствието на Теса прави нещата по-лесни, тя е най-близкият до семейството ми човек, който имам тук.

Знам, че студентите в колежа непрекъснато напускат дома си и нямат търпение да бъдат далеч от родните си градове, но не и аз. По някаква случайност харесвам своя, дори и да не е този, в който съм израснал. Нямах против да живея във Вашингтон през

последната година от гимназията и първата си година в колежа – градът се превръщаше в мой дом. Семейството ми беше там и си намерих нов най-добър приятел. Единственото и основното нещо, което ми липсваше, беше Дакота, моята дългогодишна приятелка. Така че, когато тя беше приета в една от най-добрите балетни академии в страната, аз се съгласих да се преместя в Ню Йорк с нея. По времето, когато кандидатствах в Нюйоркския университет, имах план, който просто не проработи според предвиденото. Трябваше да се преместя тук и да започна бъдещето си с нея. Нямах представа, че тя ще иска да прекара първата си година в колежа сама.

Бях опустошен. Все още съм, но искам тя да е щастлива, дори и да не е с мен.

През септември градът е прохладен, но почти не вали, в сравнение с щата Вашингтон. Поне едно предимство.

Докаато отивам на работа, проверявам телефона си, както го правя около петдесет пъти на ден. Майка ми е бременна с малката ми сестра и искам да съм сигурен, че ако нещо се случи, мога да се кача на самолет и да пристигна бързо при нея. Тя и Кен избраха името Абигейл и нямам търпение да се запозная с бебето. Никога не съм живял с новородено бебе, но малката Аби вече е най-любимото ми същество на света. Въпреки това досега единствените съобщения от майка ми са снимки на невероятните неща, които забърква в кухнята.

Нищо спешно, но толкова ми липсват манджите ъ...

Проправям си път към работа през претъпкани улици. Чакам на едно кръстовище заедно с тълпа от хора, предимно туристи с тежки фотоапарати около врата.

Смея се сам на гледката на един тийнейджър, който вдига гигантски айпад, за да си направи селфи.

Никога няма да разбере този импулс.

Когато светофарът започва да мига в червено и да отброява, увеличавам силата на звука в слушалките.

Навън нося слушалки почти през целия ден. Градът е много по-шумен, отколкото очаквах, и за мен е полезно да имам слушалки, с които да блокирам част от шума с музиката, която харесвам.

Днес това е Хозиър.

Нося слушалките дори по време на работа – най-малкото в едното ухо, така че все пак да чувам поръчките за кафе, които ми извикват. Днес малко се разсейвам от двамата мъже, които си крещят един на друг, и двамата облечени в пиратски костюми, и докато влизам в кафенето, се сблъсквам с Ейдън, най-неприятния ми колега.

Той е висок, много по-висок от мен и със светлоруса коса, която го прави да прилича на Драко Малфой, и малко ме стряска. Освен че прилича на Драко, той понякога е доста груб. С мен е мил, но виждам начина, по който гледа момичетата, които влизат в „Грайнг“. Държи се така, все едно се намира в нощен клуб.

Начинът, по който им се усмихва, флиртува с тях и ги кара да се размазват под „красивия му“ поглед... Намирам поведението му за госта неподходящо. Всъщност той не е толкова красив; може би ако беше по-хубав, можех да го разбира.

– Внимавай, брат – промърморва Ейдън, и ме тупва по рамото, сякаш заедно пресичаме футболно игрище в еднакви фланелки.

Днес успя да ме подрази за рекордно кратко време...

Отърсвам се от раздражението и се насочвам към

задната част, завързвам жълтата си престилка около кръста и проверявам телефона. След като се регистрирам за начало на работния ден, намирам Поузи, едно момиче, което трябва да обучавам няколко седмици. Тя е мила. Мълчалива е, но е трудолюбива, и мисля, че е голямо как винаги взема безплатната бисквитка, която ѝ предлагаме преди началото на всеки ден от обучението като стимул да бъде малко по-щастлива по време на смяната. Повечето начинаещи ги отказват, но тя си я изяжда, и така всеки ден през тази седмица пробва цялата гама: шоколад, шоколадова макадамия, захар и някакъв загадъчен зеленикав вкус, който според мен е нещо без глутен – напълно био-еко.

– Здрасти – казвам ѝ и се усмихвам, като гледам към машината за лед, на която тя се погнира. Червената ѝ коса е прибрана зад ушите и тя чете упътването на един от пакетите смяно кафе. Когато вдига поглед към мен, се усмихва срамежливо, поздравява, след което отново зачита текста на пакета.

– Продължавам да не разбирам защо вземат по петнадесет долара за толкова малко кафе – казва тя, като подхвърля пакета към мен.

Едва го хващам, той се изплъзва от ръцете ми, но успявам да го задържа здраво.

– Вземаме – поправям я със смях и оставям пакета на сервизната маса, където му е мястото. – Ние вземаме толкова.

– Не съм работила тук достатъчно дълго, за да бъда включена в „ние“ – гразни ме тя, изхлужва лентата за коса от китката си и вдига кърпата си червеникавокестенява коса на тила си. Косата ѝ е буйна и тя я връзва спретнато, след което кимва за сигнал, че е го-

това да работи.

Поузи ме следва в салона и застава до касата. Тази седмица тя овладява приемането на поръчки на клиенти, а следващата – най-вероятно ще прави напитките. На мен най-много ми харесва да приемам поръчки, защото предпочитам да си говоря с хората, отколкото да си горя пръстите на еспресо машината, както правя всяка смяна.

Привеждам всичко в ред на работното си място, когато звънецът над входната врата звънва. Поглеждам към Поузи, за да видя дали е готова, и мога да ви кажа, че се е изпънала в готовност да поздравя с „Добро утро“ пристрастените към кофеина. Две момичета се приближават до тезгяха и си говорят високо. Един от гласовете ме стряска и аз поглеждам към тях – Дакота. Облечена е в спортна фланелка, широки къси панталони и ярки кецове. Сигурно току-що е приключила джогинга си; ако отиваше на часове по танци, щеше да е в трико и по-тесни панталони. И щеше да изглежда също толкова добре. Както винаги.

Дакота не е идвала тук от няколко седмици и се изненадвам да я видя сега. Изнервям се, ръцете ми се разтреперват и се оказва, че чукам по монитора на компютъра без абсолютно никаква причина. Приятелката ù Маги ме забелязва първа. Тя потупва Дакота по рамото, а бившата ми приятелка се обръща към мен с широка усмивка на лицето. Лицето ù е леко изпотено, а черните ù къдрици се вият в кок върху главата ù.

– Надявах се, че ще си на работа. – Тя помахва първо на мен, после на Поузи.

Наистина ли? Не знам какво да мисля. Знам, че се договорихме да сме приятели, но не мога да разбера дали

това е приятелски разговор, или нещо повече.

Маги също помахва.

– Зрасти, Ландън.

Усмивам се и на двете и ги питам какво биха искали да пият.

– Студено кафе с допълнителна сметана – произнасят веднага в дует. Облечени са почти еднакво, но Маги лесно попада в сянката на Дакота, която има блестяща кожа с цвят на карамел и искрящи кафяви очи.

Превключвам на автоматичен режим, хващам две пластмасови чаши и с плавно движение загребвам лед с тях, след което изваждам кана с предварително приготвено кафе и го изсипвам в чашите. Дакота ме наблюдава. Усещам погледа ѝ върху себе си и това ме кара да се чувствам доста неловко. Така че, когато забелязвам, че Поузи също ме наблюдава, осъзнавам, че бих могъл – би трябвало – да ѝ обясня какво, по дяволите, правя.

– Просто изливах това върху лед; следобедната смяна го прави предната вечер, за да може да изстине и да не топи леда – казвам аз.

Това, което ѝ казвам, е наистина нещо просто и се чувствам почти глупаво да го произнасям пред Дакота. Изобщо не сме в лоши отношения, просто не се разхождаме заедно и не си говорим както преди. Напълно я разбирах, когато приключи тригодишната ни връзка. Тя беше в Ню Йорк с нови приятели и нова обстановка. Не исках да я задържам, затова спазих обещанието си и си останахме приятели. Познавам я от години и винаги ще ме интересува. Тя беше втората ми приятелка, но първата истинска връзка, която имах досега. Виждах се със София, жена, с три години по-голяма от мен, но сме само приятели. Тя се отнасяше страхотно и с Теса

и ѝ помогна да си намери работа в ресторанта, в който работи.

– Дакота? – Гласът на Ейдън пробива, докато започвам да ги питам дали искат да добавя бита сметана, нещо, което правя за собствените си напитки.

Объркан, гледам как Ейдън посяга към тезгяха и хваща ръката на Дакота. Той вдига ръката ѝ във въздуха и тя се завърта пред него с широка усмивка.

После, като мята поглед към мен, се отдръпва леко и му казва по-неутрално:

– Не знаех, че работиш тук.

Гледам Поузи, за да се разсейвам и да се преструвам, че следя графика на стената зад нея. Наистина не е моя работа с кого е приятел.

– Мислех, че съм го споменал снощи? – казва Ейдън и аз кашлям, за да разсея всички от лекото изръмжаване, което излиза от мен.

За щастие, изглежда, никой не забелязва освен Поузи, която се опитва да скрие усмивката си.

Не гледам Дакота, въпреки че усещам, че ѝ е неудобно; в отговор на Ейдън тя се засмива по същия начин, по който реагира, когато отвори коледния подарък от баба ми миналата година. Този сладък звук... Дакота направи баба ми толкова щастлива, когато се зарадва на абсурдната пееща риба, залепена върху дървена дъска. Когато се размива отново, разбирам, че наистина ѝ е неудобно. В желанието си да направя цялата тази ситуация по-малко странна, аз ѝ подавам двете кафета с усмивка и ѝ казвам, че се надявам скоро да я видя отново.

Преди да успее да отговори, аз се усмихвам отново и влизам в задната стая, като усилвам звука в слушалките.

Няколко минути изчаквам камбанката отново да звънне като сигнал, че Дакота и Маги са излезли, преди да разбере, че вероятно няма да го чуя заради звуците от вчерашния хокеен мач. Дори само с едната тапичка вътре, жизнерадостната тълпа и ударите на стикове ще надвият старата медна камбана. Връщам се в залата и откривам Поузи да върти очи към Ейдън, докато той се перчи пред нея с уменията си да разпенва мляко. Начинът, по който облак пара плува пред светлорусата му коса, го кара да ми изглежда още по-странен.

– Той каза, че учат заедно в онази танцова академия, в която ходи – прошенва ми Поузи, когато се приближавам.

Замръзвам и поглеждам към Ейдън, който зашеметено се носи, изгубен в собствения си нарцистичен свят.

– Ти го пита? – изстрелвам аз, впечатлен и леко притеснен какви ще бъдат отговорите му на други въпроси, свързани с Дакота.

Поузи кимва и хваща една метална чаша, за да я изплакне. Следвам я до мивката, а тя включва маркуча.

– Видях начина, по който се държи, когато той я хваща за ръка, и реших, че ще попитам какво има между тях.

Тя вдига рамене, като кара обемната си къдрава коса леко да подскочи. Луничките ѝ са по-светли от на повечето червенокоси, които съм виждал, и са разпръснати по горната част на бузите и по върха на носа. Има големи устни, леко нацупени, и е висока почти колкото мен. Това бяха неща, които забелязах на третия ѝ ден на обучение, когато явно бях силно заинтригуван от нея.

– Бяхме заедно за известно време – признавам на новата си приятелка и ѝ подавам кърпа, с която да подсуши чашата.

– О, не мисля, че те са заедно. Да не е луда да се среща с някого от дома Слудерин – бузите ми пламват заедно със смеха на Поузи и се смеем заедно.

– И ти ли забеляза? – питам аз, протягам се между двамата ни, грабвам ментова бисквита с шамфъстък и ѝ я предлагам.

Тя се усмихва, взема я от ръката ми и отгризва половината, преди да успея дори да затворя капака на куктията.

ДРУГИ КНИГИ ОТ АННА ТОД:

Поредица „След“

След

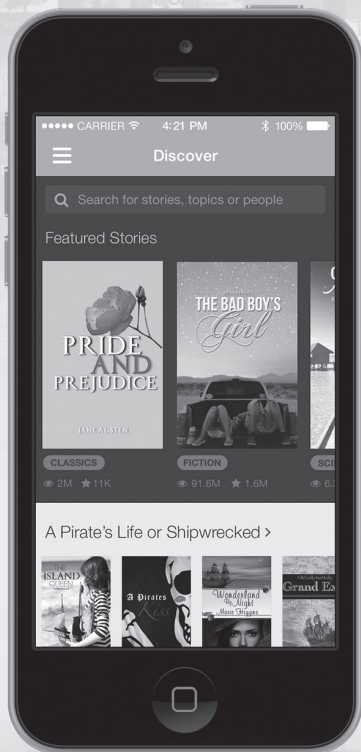
След сблъсъка

След падането

След щастливия край

Преди

Свържете се с Анна Тог в Wattpad

Авторката на тази книга, Анна Тог, започва кариерата си като читател – точно като вас. Тя се присъединява към Wattpad, за да чете истории като тази и да се свързва с хората, които са ги написали.

Изгледете Wattpad днес и се свържете с Анна:

 IMAGINATOR 1D

wattpad www.wattpad.com